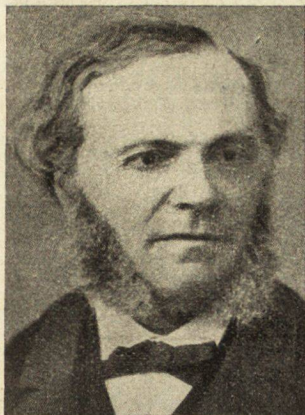

Неговото творчество е изразъ на дълбокъ, вътрешенъ миръ и силно чувство, облъхнато отъ етоса на единъ истински органистъ, който твори далеко отъ суетитѣ на свѣта. Неговата соната за цигулка A-dur—

Цезаръ Франкъ

една класическа творба — издава неговото изкуство за формата по единъ най-яркъ начинъ, и това го сродява силно и съ класицитѣ. Ф. е възпиталъ една редица даровити французски музиканти — „Франкисти“, — нѣкои като непосредствени ученици, а други, безъ да сж били такива — повлияни отъ духа на неговото творчество — образуващи една „младофранцузска школа“, която тласна силно напредъ французската инструментална музика. Творби: една симфония, „Джини“ и „Еолида“ — симфонически поеми и симфонически вариации — за пиано и оркестъръ, една цигулкова соната, 4 клавирира, единъ струненъ кuartетъ, „Психея“ за хоръ и оркестъръ, „Процесията“ — за сопранъ и оркестъръ; прекраснитѣ негови оратории: „Рутъ“, „Изкупление, Ребека“, „Вавилонска кула“ и, особено, „Блаженствата“, „Прелюдия, хоралъ и fuga“ и „Прелюдия, ария и финале“ — за пиано, „Фантазия“ C-dur, „Голѣми

симфонични пиеси“, „Хероични пиеси“, „Прелюдия, fuga и вариации“, „Пасторале“ и 3 голѣми хора, „Молитва“ — за органъ; Оперитѣ: „Юлда“ и „Гизеле“; пѣсни и химни за мжжки хоръ, мотети, офертории и други църковни пѣснопѣния — съ съпроводъ на органъ и други инструменти.

Франкьоръ, Луи Жозефъ — Franсоеur, Louis Joseph — виолонистъ, род. 8 окт. 1738 въ Парижъ, умр. 10 мартъ 1804 с. т., камеркомпонистъ и оперенъ директоръ, писалъ една инструментация, подъ надсловъ „Diapason générale de tous les instruments a vent“ (1772), „Главенъ диапазонъ на всички духови инструменти“ — която се смѣта за една отъ първитѣ — (най-раннитѣ), а писалъ е и нѣколко опери.

Франсезъ — Francaise — име на единъ контръ-дансъ — приличенъ на Англезъ.

Францъ, Робертъ — Franz, Robert — бележитъ пѣсневъ компонистъ, род. 28 юни 1815 въ Хале (Саксония), умр. 24 окт. 1892 с. т., 1835—37 ученикъ, на Фр. Шнайдеръ въ Десау, следъ което се връща въ Хале, дето живѣе до смъртъта си. Следъ като е изучавалъ усърдно Баха и Хендела, 1843 се явяватъ първитѣ негови пѣсни, които сж били неоценени отъ мнозинството, но за това пѣкъ удобрени и харесани отъ „голѣмитѣ“. Ф. е билъ органистъ въ „Улрихскирхе“, диригентъ на „Sing-akademie“, и университетски музикдиректоръ въ родния си градъ. Поради силно нервно разстройство и слабостъ на слуха, 1868 напуска службата, и живѣе чрезъ частни подпомагания. Въ своята пѣсенна лирика Ф. се явява като единъ отъ най-голѣмитѣ пѣснотворци — следъ Шуберта и Шумана; въ своитѣ пѣсни той успѣва да съедини Баховия полифоненъ начинъ на писане — съ единъ романтически духъ, и по този начинъ да създаде една съвсемъ своя, оригинална пѣсенна лирика. Той има заслуга и за преработване на нѣкои Бахови и Хенделови творби, — съ което ги налага за изпълнение (заслуга, за която получава помощъ отъ държавата, но отнема му — поради интригитѣ на противницитѣ му). За признаването и популяризирането на Ф.-тѣ пѣсни много